

František Vajrauch

Scénář vytvořili:

Marika Rožková, Eliška Zólflová a Jan Beneš, žáci ZŠ Litomyšl, Zámecká 496

Hudbu nahráli:

Jan Vajrauch, žák ZŠ Litomyšl, Zámecká 496 a vnuk Františka Vajraucha
Libor Kazda, učitel J. Vajraucha v ZUŠ B. Smetany v Litomyšli

František Vajrauch se narodil 18. prosince 1945 v Litomyšli. Dětství prožíval s klukovskou partou na Bělidlech, kde měli jeho tatínek s dědečkem truhlářství.

Když se v únoru 1948 k moci dostali komunisté, truhlářství znárodnili. Ale tím to neskončilo. V roce 1953 přišlo na Františkova otce udání, že vyrábí na černo nábytek.

„Tím pádem se staly u nás takové hrozné věci a období, kdy k nám vtrhli příslušníci SNB.“

„Jsem vůbec z toho byl celý takový divný, protože jsem to v životě nezažil.“

„Když k vám přijdou, já nevím, tři policajti a přehrabují vám celý barák.“

Esenbáci odvedli Františkova otce na výslech a pustili ho až po tři čtvrtě roce, protože neměli žádné důkazy.

„Moje sestry vyhodili ze zaměstnání.“

„Já jsem zůstal s mojí matkou doma sám. „

„Byli jsme na tom jako hodně špatně, protože jako ty peníze nebyly.“

Když František Vajrauch končil základní školu, chtěl jít do Kroměříže na restaurátorskou školu. Ale na to jako syn živnostníka neměl nárok.

„Oni mně nabídli prostě doly nebo černé řemeslo. Tak zaplat' pánbůh, že jsem se dostal na to černé řemeslo do TOSu do Svitav, kde jsem se vyučil, a neocitnul jsem se v dolech. Protože to by bylo asi strašné.“

„Tátu teda hodně mrzelo, to, že holkám dal vzdělání.“

„Já prostě to vzdělání jsem nemohl získat.“

V roce 1968 se politická situace nakrátko změnila a František Vajrauch dostal od svého zaměstnavatele povolení ke studiu na večerní strojní průmyslové škole pro pracující.

„Tak já jsem tam vlastně, představte si, jezdil pět let.“

„Když jsem skončil tu školu a dostal jsem to maturitní vysvědčení, jako tak ten pocit byl teda úžasný. A hlavně pro mého tátu, který se zklidnil a byl spokojený, šťastný.“

Rok 1989 byl pro pana Františka Vajraucha velice důležitý.

„Mně se naskytla veliká šance vlastně obnovit živnost, protože to byl odkaz předků.“

„Lukáše, svého syna jsem dal učit truhlářem.“

„No a založili jsme firmu jako můj děda s tátou: Truhlářství Vajrauch a syn.“

„I když táta se toho nedočkal, a stále věřil, že se to zlomí, já jsem se toho dočkal.“